

MÀ VÀ TÔI

“Không có gì là hoàn hảo, có chăng chỉ là sự đẹp cao mà thôi. Đúng, thế nhưng trong chúng ta có ai dám tự nói mình mình đẹp dù chỉ một phần không?” Tôi cũng vậy, có lẽ tôi không thể nào quên lần tôi làm gãy ra hôm đó. Cũng chính cái lần tôi làm đó đã cướp mất đi những niềm yêu thương của tôi, dù bây giờ có ân hận, có biết lỗi thì mọi việc mãi không trở về. Tôi luôn thầm mong và ao ước thời gian có thể quay ngược trở lại để bản thân không mắc lỗi nghiêm trọng như vậy. Đây cũng chính là nội dung của câu chuyện mà tôi muốn kể cho mọi người nghe sau đây:

Thời lúc vừa chào đời, tôi đã sống thiêu u đi tình yêu thương của người bố, tôi thêm hoàn cảnh khó khăn đã đưa đẩy tôi vào những cảm đau của cuộc đời. Dù đã là một học sinh cấp ba nhưng tôi không thể tránh khỏi những cái chê, trêu chọc của bạn bè, bạn và người hình vạ lùn tôi và mẹ tôi, với cái nghèo đeo bám khi tôi rớt thi và mắc bệnh. Bạn bè luôn xa lánh và không ai quan tâm đến tôi, chính vì lẽ đó tôi rớt buồn và muốn thay đổi bản thân, nhưng vì không thể thoát khỏi cái nghèo nên làm tôi luôn cảm thấy bất lực trong lòng. Mọi khi bên mẹ thấy sự ân cần chăm sóc của mẹ dành cho tôi tôi nghĩ mình thật, nhưng tôi chưa bao giờ cảm nhận được tình yêu thương đó, chưa một giây phút nào tôi thấy thương mẹ, bởi lẽ tôi luôn khát khao cảnh giàu sang sung sướng, ăn ngon mặc đẹp nhưng mẹ tôi không mang được những thứ tốt cho tôi, khi tôi cảm thấy rất ghét mẹ và không muốn nhìn mặt mẹ.

Ngày qua ngày, với cái nghèo này, với hình ảnh người mẹ già lom khom đi nhợt nhạt nhếch nhai nhà cha chỉ mong có đứa bé ăn qua ngày. Tuy làm việc vất vả, nhưng mẹ khi về đến nhà, mẹ

luôn buồn rầu, lo lắng cho tôi vì thấy tôi luôn lảng tránh và dường như không muốn nói chuyện với bà. Tôi hôm đó, bà trốn tránh mãi không gặp được vì luôn luôn suy nghĩ về những hành động bất thương đang xảy ra đời với tôi.

BÀI D THI S 19

Viết bài Ban Biên Tập

Thứ 7, 15 Tháng 11 2017 07:49 -

Sáng hôm sau, cũng như mọi khi mà tôi dậy từ rất sớm, lật đật chuồn bỏ đi để cho tôi. Còn tôi thì lo sợ a so n qu n áo chu đáo, ăn mặc thật đẹp vì tôi không muốn bị b n xa lánh mình. Thế nhưng cho hoàn cảnh khó khăn của gia đình tôi,

nên bác hàng xóm đã cho tôi mượn chiếc xe cũ kĩ,

không dùng nữa của họ.

Mà luôn cho tôi đi học bằng chiếc xe đó, mọi lúc trên đường đi học tôi luôn sợ bị bắt gặp vì không muốn bị nó thấy gia cảnh đáng thương của tôi. Thế nên khi ch a đi học cũng rất ngại ngùng, tôi vội bỏ mũ xuống xe và trốn đi,

đi tôi đi vào đường.

Nhưng bất chợt một đ a bị n trong lớp tôi đã nhìn thấy,

khi bước vào lớp thì nó lên,

khiến tôi rất ngạc nhiên,

thì nó bắt đầu vây tôi,

như vậy cả lớp tôi cũng tung mũ ra.

Bỗng một tiếng hô to làm cả lớp giật mình rồi họ chạy về phía nó,

tôi đứng một mình nhìn theo thì thấy cái đi n tho i của mình.

Chiếc đi n tho i đó của qu n keo rất nhiều lần vì đã bị họ

. T

đi bị họ lấy đi n tho i

làm đồ chơi và trò mua vui cho chúng,

điều này khiến v a ngạc nhiên ngừng v a xu h hướng v a rất bất công mình

vì bị b n khinh tôi không đi n mua đi n tho i mới mà phải dùng đồ gi n như đồ bỏ đi.

Trở lại khi về đến nhà, tôi bắt đầu n n và viết chiếc thiệp chúc mừng mừng mình. Tôi không xin lỗi mà còn mừng mừng “Bà bỏ mũ à! Thấy cả lớp tôi sao bà không né ra để chúc mừng rồi làm bị n hết cả cái thiệp yêu quý của tôi”.

Khuôn

mặt mặt sáng sủa,

BÀI ĐỀ THI SỐ 19

Viết bài Ban Biên Tập

Thứ 7, 15 Tháng 11 2017 07:49 -

ngồi ngác nhìn tôi,

không hiểu chuyện gì đang xảy ra,

hai tay mẹ run run bưng mâm tiếp cơm,

mẹ nhón nhàng bước đến tôi đưa mâm tiếp cơm và nói :

“

Con gái yêu cơm ạ mẹ ,

con đừng bực bực nữa nhìn con vậy mẹ đau lòng,

con hãy cố gắng ăn tiếp cơm này đi có sức khỏe-Đây là tiếp cơm ngon nhất mà mẹ đã cố gắng làm thêm thời gian mới có được”.

Mẹ vừa dứt lời, thì tay tôi đã vung bát đi

tiếp cơm và tôi vội vã bỏ mâm cơm vội tiếp cơm lấy bát đi ra khỏi phòng,

không mất chút đắn đo,

suy nghĩ hay buồn tâm trong lòng mẹ nghĩ gì,

có buồn cho tôi hay không.

Khi tôi vừa bước ra, mẹ tôi liền

khóc

cuối xuống như tiếng hát cơm rơi lên ăn,

vì trưa hôm đó mẹ đã dành bát tính để mua phần cơm cho tôi mà chưa ăn uống gì cả .

Vừa ăn nước cơm bà vừa rơi

,

suy nghĩ đến đến con không biết nó có đói hay không?

Lúc nào bà cũng nghĩ đến tôi.

Muốn làm hài lòng con,

BÀI D THI S 19

Viết bài Ban Biên Tập

Thứ 15, 15 Tháng 11 2017 07:49 -

bà đã tìm mọi cách để biết con gái mình muốn gì,

thì là bà về sang nhà cái Bin – Nó là cái đứa a học cùng lớp với tôi.

Nghe bà hỏi mọi thứ với tôi,

Bin thành thật kể tất cả.

Đến lúc Bin nói “Mọi khi đi học con của dì luôn bắt đám bạn trên chèo vì chiều cao của mình”

.

Nghe đến đây

cả hàng bà nghe nể sợ,

thì ra bấy lâu nay con gái mình luôn ao ước có được chiều cao để khi bắt đám bạn cưỡi chê.

Về đến nhà bà luôn suy nghĩ rồi nói với Bin,

câu nói ấy cứ hiên mãi trong đầu của bà.

Rồi bà về nghĩ sẽ mua một đôi g

u

để cho con mình cao hơn,

bà lấy trong túi áo

mình ra m

ột

trợ giúp tôi,

nhưng dù đi đâu đi đâu rồi thì số tiền vẫn chẳng bằng một phần ba đôi g

u

t,

dù rất muốn nhưng vì không đủ tiền nên bà đã làm rất nhiều việc không phù hợp với lòng tự ái của mình,

nhưng công việc quá nặng nhọc nhưng số tiền kiếm được không là bao nhiêu.

Một anh thanh niên thấy mẹ tôi làm việc vất vả thường cảm và anh đã cho mẹ một số tiền.

Dù nghèo và luôn mong muốn có tiền để mua g

BÀI ĐỀ THI SỐ 19

Viết bài Ban Biên Tập

Thứ 7, 15 Tháng 11 2017 07:49 -

u

t cho con,

nhưng mẹ tôi chưa bao giờ lấy nhưng tiền không phải do mẹ làm ra,

nhưng anh ta vẫn cần kiên quyết

bố tôi vào túi áo mẹ và nói “Bà hãy giữ lấy mà uống nước

”

.

Mẹ tôi nhìn sợ tôi đó vừa buồn lại vừa vui,

buồn vì tôi không phải do bà làm ra nhưng vui vì bố tôi mua

u

t cho con.

Không phải chút do dự mẹ đã vui chấp nhận cả tiền và lại cho tôi đôi

u

t rất xinh.

Bà đem nó vui rồi nhìn thẳng tôi hỏi và nói:”Mẹ đã biết được lòng mà bấy lâu nay con đã ấp ủ trong lòng,

nay mẹ mua món quà này mong con không phải tiếc khi được trao tặng bố mẹ”.

Tôi đưa mắt nhìn món quà mà mẹ cầm trên tay,

vui mẹ ra tôi vui sướng khi nhìn thấy đôi

u

t –món quà tôi mong muốn bấy lâu.

Tôi cảm ơn mẹ và hỏi mẹ mang hộp quà về phòng,

nhìn tôi như vậy mẹ cảm thấy vui gấp ngàn lần.

Tôi hôm đó tôi

s

ăm se mãi món quà mà mẹ cho tôi,

tôi mong trời mau sáng để được mang nó đến trường

và được hạnh phúc bên mẹ.

Nhưng ngày đầu, khi tôi chưa kịp bước vào lớp thì đám bạn nhìn thấy tôi, thấy đôi

BÀI D THI S 19

Viết bài Ban Biên Tập

Thứ 10, 15 Tháng 11 2017 07:49 -

u
t mà m mua cho tôi thì b n chúng ì lên”Mày mà cũng mang g
u
t à!

Mày có mang cũng không cao đ c đâu,

lùn thì ch p nh n mình lùn đi bầy đ c mang này mang n ”.

Không nh ng ch gi u mà b n nó còn đ y tôi ngã,

làm tôi tr y h t c chân và h luôn đôi g

u
t.V đ n nhà,

tôi v t đôi g

u
t lên gi ng,

vì quá m t m i nên tôi đã lă ra ng .T i hôm đó khi tôi đã đi vào gi c ng say,

m i c nh tôi và b t ch t bà khóc khi nhìn th y đôi chân con mình đã tr y còn có c máu b m
n a.

M tôi th y ân h n đau đ n vô cùng,

bà t trách b n thân mình vì đã mua g

u
t cho con,

và âm th m l ng l vùa khóc v a l y thu c xoa cho tôi.Tuy đã bi t m thoa thu c cho mình,
nh ng tôi gi v nh mình đang ng ,vì t tr c đ

đ
n gi tôi ch a bao gi th ng m ,

luôn ghét và khinh b m .

Vì quá th ng con, ngày ngày ng i m luôn p trong mình nh ng n i bu n,mong c c
m t lúc nào đó có th giúp con th c hi n nh ng đ u con mong mu n.

Công vi c nh t v chai không n đ nh, ngày nhi u ngày ít nên bà quy t đ nh đi nh t thêm
nh ng n i khác mong có thêm thu nh p trang tr i cu c s ng.M t hôm bà đi vào m t quán tình
c th y đ c m t nhữ thu c tặng chi u cao,

BÀI ĐỀ THI SỐ 19

Viết bài Ban Biên Tập

Thứ 7, 15 Tháng 11 2017 07:49 -

bà liền cúi xuống ngắm nhìn đôi mắt khi ngẩng lên thì nhìn thấy một cặp ngỗng đang trò chuyện và nhận hiều này,

không chút do dự bà, chực chờ đợi thông tin và đã quyết định mua nó cho tôi.

Sau khi nghe hai ngỗng nói xong,

thì mẹ tôi vội lấy túi áo lên móc ra tiền để xem có đủ mua không, bà suy nghĩ một hồi lâu “nếu bây giờ mình mua nó thì liệu có đủ tiền để ăn hay không?”. Nhưng vì muốn thấy niềm vui và niềm hạnh phúc trên khuôn mặt con gái nên mẹ đã bắt cặp ngỗng mua nó cho tôi,

cuối cùng mẹ cũng đã mua.

Nhìn thấy thú cưng mới mua và nghĩ thầm rằng “chắc tôi sẽ rất vui khi thấy nó”

.

Khi mẹ vội vã bước xuống cầu thang bước chân lom khom một mình trên con đường trải thảm nhà thì đây cũng là lúc tôi vội vã bước ra khỏi nhà vì tro

n

g lòng rất buồn

vì những chuyện ngày hôm qua, tôi buồn đi một nơi nào đó để vui đi một nơi buồn.

Lúc tôi đang đi thì thấy một bóng dáng rất giống mẹ mình,

thưa tôi thấy hai ngỗng thanh niên chực chờ xe máy đang tiến về phía mẹ,

chúng giật lấy túi nilong mà mẹ đang cầm trên tay, vội bóng dáng gầy gò lom khom đôi bàn chân xuống nhè nhẹ đã ngã khụy vì quá mệt mỏi những người tôi nhìn thấy giống hệt số đếm giết hại túi nilong vì trong đó chứa đựng tất cả niềm vui,

niềm vui của tôi cũng như của mẹ.

Cuối cùng bà đã lấy được những gì trong lúc tranh giành, bà bắt ngã xuống và vào đá.

Thấy việc đó,

tôi liền chạy lại và đã thấy đôi khuôn mặt mẹ,

tôi vội ôm lấy mẹ và khóc nức nở,

tôi kêu to :

“M

ẹ ơi! Mẹ đừng bỏ con mà.

M đi rí con bi t v i ai

”

.

M n m l y tay tôi v a run v a nói t phía sau m đ a tôi m t l thu c r i m m c i.

Tôi c m l y tay m , tôi khóc r t nhi u khi bi t đây là l thu c tặng chi u cao mà m đã v t v dành d m ti n đ mua cho tôi.

Khi đó tôi c m th y ân h n vô cùng,

tôi v t b m i th trong tay,

ôm l y m r i khóc :

“

M i!

con ch c n m thôi, m i th v

t

ch t đó con không c n n a”.

Nh ng dù bây gi tôi có nói gì chẳng n a thì h i th m đã t t, tay m r i xu ng, d ng nh lúc đó tôi c m th y c th gi i đang b m

c

mình, không còn ai bên tôi n a.

Dù đã c g ng đ a m đ n b nh vi n nh ng vì va ch m quá l n làm đ u bà t n th ng n ng không th gi l i tính m ng đ c.

C m trên tay l thu c, tôi không sao ki m ch n i chính vì nó mà m đã hi sinh s s ng, ân h n hay h i ti c gi đây cũng đã quá mu n màng. Tôi bi t ph i s ng sao v i nh ng năm tháng không có m ,

ch t

”

ng t ng thôi cũng đã đ khi n tôi rùng mình vì lo s .

Ngày tháng c trôi, năm tháng c trôi dù đã h i h n đ n t ng tâm can c a lòng nh ng có ai ch u tr l i m cho tôi hay ch a. Tôi luôn th m mong giá nh cho m m t c h i đ s ng thì ch c l đó s là m t cu c s ng v i nh ng chu i ngày h nh phúc và vui v nh t. Dù có mu n

BÀI ĐỀ THI SỐ 19

Viết bài Ban Biên Tập

Thứ 6, 15 Tháng 11 2017 07:49 -

hay không thì tôi cũng phải học cách chấp nhận những lỗi lầm mình gây ra, những cái giá mà tôi phải trả nó quá đắt đỏ rồi in mãi trong lòng cho đến mãi khi tôi trở nên thành. "Ai còn muốn xin hãy yêu quý trân trọng mình và phải biết chấp nhận hoàn toàn, chấp nhận những thất bại mà mình đang có, đừng bao giờ thêm khát hay ước muốn những thứ mãi không thuộc về mình rồi phải học nhận được những lòng".